

efter min personlige Overbevisning kunde ønske anderledes, men som jeg dog ikke kan tillægge saa megen Bægt, at jeg af den Grund skulde mene, at der var Anledning til at fravige den Redaktion, den Form, hvori det nu ved Samarbejde med Norge med stor Møje er kommet. De ganske enkelte Ændringsforslag, som Udvalgets Flertal har stillet, ere ikke af den Art, at de gøre noget Brud paa nogen af de Forsudsætninger, hvorpaa det omtalte Samarbejde hvilede. Det gælder ganske særlig om de 4 af Forslagene — der er 5 i det hele — om Forslagene under Nr. 1, 3, 4 og 5. Efter deres Bestaffenhed er der ikke for mig nogen Opfordring til at dvæle ved dem. Noget anderledes forholder det sig med Forslaget under Nr. 2, om hvilket Udvalgets Ordfører bemærkede, at han ikke vidste, hvorledes jeg vilde stille mig dertil. Det forholder sig der anderledes, idet Vedtagelsen af dette Forslag vil gøre nogen Forskel i Forhold til den af Norge vedtagne Lov, angaaende Forfatters og Forlæggeres Stilling — nogen Forskel, men vistnok kun en ringe Forskel og en Forskel, som jeg ikke — saaledes som Forslaget er affattet her af Udvalgets Flertal — tror kan medføre synderlig praktiske Ulemper. Jeg kan paa den anden Side erkende, at selve Forslaget er stemmende med, hvad der er min Opfattelse af Sagens Natur, og ligeledes, at det har et forbilledt i en videregaaende Bestemmelse i den gældende Ret. Jeg finder derfor ikke nogen egentlig Betænelighed ved ogsaa at tiltræde dette Forslag, men jeg vil forbeholde mig at forhandle med Udvalgets Flertal om en mulig Ændring i det inden 3dje Behandling, hvortil jeg haaber, at Forslaget naar. Naar man nemlig en Gang har opstillet Forslaget, bør man ogsaa føre det lidt videre i en Retning, nemlig til ikke blot at omhandle Forfatterens Stilling til en forsømt ny Udgivelse, men ogsaa hans Stilling med Hensyn til Forsømmelse af Udgivelsen overhovedet, altsaa ikke blot til et nyt Oplag, men ogsaa til den første Udgivelse, der jo ligeledes kan tænkes forsømt. En Udvidelse dertil maa jo ligge i Udvalgets Flertals Mening; det kan jo dog ikke være Meningen, at det skal være udelukket; men det vil jo ogsaa med nogle saa Rettelser i Ordene kunne tilvejebringes. — Mindretallet har stillet Forslag om eller i alt Fald tilraadet at nægte dette Forslag videre Fremme. Der er dertil kommet et andet Forslag fra et enkelt æret Medlem, som foreslaar, at Stykkerne 3 og 4 i § 4 udgaa; altsaa de Bestemmelser, som inde-

holde Bestyttelse for Forfattere mod Oversættelser, og hvis Optagelse ganske vist er en Betingelse for, at der overhovedet kan blive Tale om en Bestyttelses-Konvention med fremmede Stater paa dette Omraade. Det er saaledes et Forslag, hvis Vedtagelse vil medføre, at der ikke kan blive Tale om Konvention og derfor naturligtvis heller ikke om Indtrædelse i Berner-Konventionen — det er jo ogsaa Meningen med det stillede Forslag at forhindre en saadan Mulighed. Jeg vil haabe, at det høje Ting ikke følger, hverken det saaledes af et enkelt æret Medlem stillede Forslag, ej heller følger Mindretallet i at nægte Forslaget videre Fremme. Forslaget indeholder to Hovedbestanddele. Det gaar paa den ene Side ud paa at supplere den Ret, som vore Forfattere og Kunstnere allerede efter den gældende Lovgivning have, saaledes som det findes rigtigt ved Siden af den Bestyttelse, de allerede nu have. Paa den anden Side gaar Forslaget ud paa at muliggøre en Udvidelse af denne Bestyttelse til fremmede Forfattere og fremmede Kunstnere. Det ærede Mindretal sympatiserer ikke med den sidste Betragtning, men synes heller ikke at være synderlig stærkt Belvilje for den første Betragtning, nemlig for Udvidelsen af Retten for vore egne Forfattere og Kunstnere, som navnlig, foruden i forskellige andre Ting, bestaar i at give dem Bestyttelse imod den fri Oversættelse. Det ærede Mindretal har forskellige Grunde til denne ikke stærke Belvilje for Bestyttelse for vore Forfattere og Kunstnere. Saa vidt jeg har forstaaet, er det navnlig to Hovedindvendinger, der gøres gældende imod en saadan Udvidelse af vore Forfatters og Kunstners Ret. Den ene Betragtning er den — det er nok sat i en anden Sammenhæng, men der kan, i alt Fald efter min Mening, ikke være Tvivl om, at det ogsaa sigter paa dette Punkt — at det ærede Mindretal ikke sætter Pris paa Bestyttelsesteorien i det hele. Det er jo meget beklageligt, at det ærede Mindretal ikke sætter nogen Pris paa den Bestyttelsesteori, som altsaa her skulde finde en Anvendelse. Men der er jo saa ofte noget, man maa gøre, selv om man ikke sætter Pris paa det, og fremfor alt kan man ikke, selv om man ikke sætter Pris paa det, undrage sig fra at fyldestgøre retslige Fordringer. Hvis der her er Spørgsmaal om en Ret for Forfatterne, om noget, de have berettiget Krav paa efter de almindelige Grundsaetninger; hvis der ikke her er Spørgsmaal om en Naade, man viser Forfatterne og Kunstnerne, eller Spørgsmaal om en Belønning, et Skøn, om hvad man kan tilstaa dem fra Samfundets Side, men om en Ret,